

импонира прѣдъ нашия човѣкъ, Наталия Каравелова попи-
вала въ душата си завистъта и егоизма на сръбския
шовинизмъ. Съ една дума, жената на Каравелова но-
сила всички качества отъ които човѣку се подига и
поради които Ботйовъ я намразилъ още първия день.

Но тъкмо тая ограничена жена, която дала ед-
нажъ подслонъ на българския поетъ и два пжти му
поднесла кора черенъ хлѣбъ, искала да държи юздитѣ
на нашия човѣкъ, да го прѣвърне на тѣсто въ ржцѣ-
тѣ си, както правила съ безхарактерния Любенъ.

Намѣрила черкова да се кръсти!

Често тая стрѣвница натяквала поету да не ходи
тамъ, при Венета. Грозна като чума и зла като ква-
ка, неспособна съ нищо — нито съ външность, нито
съ душевни качества, да задържи човѣшкото внимание
до себе си, рошавата сръбкиня обѣсвала отвратителенъ
носъ, колчемъ Ботйовъ дохождалъ у Любена, безъ да
я погледне. Искало се ней да помилва кждра брада
и кждри въси у поета, които овѣнчавали коралови
уста, искало ѝ се да завладѣ неговото красиво сърдце, и
да управлява нишките на неговитѣ желанія... Ала, сла-
ба на обикновенната почва — Ната захванала да интригува.

Нѣкога — прѣзъ м. ноември, откакъ изгониха пое-
та изъ училището, било то, Ната сложила на гоститѣ-
хъшове госба — качамакъ въ единъ български гювечъ.
Свилъ се Ботйовъ, Каравеловъ и още нѣколцина из-
гнанныци, между които се нагнѣздила и Ната, да кус-
натъ отъ „националната“ госба. Отворила уста сръб-
кинята, непоглеждана отъ поета, затропала зли ченета,
отворила се мръсна уста, изъ която взела да тече
помия по адресъ на она я.

— Тя е такава, онакава — отъ тамъ е дошла,
при оня пергишинъ живѣе, не е за тебе, и т. н. —
продължавала рошавата Ната, която по три дни ходи-
ла неомита и несчесана.

Ботйовъ търпѣлъ. Пъшкалъ и Любенъ.